Р Е Ш Е Н И Е
№ 3019

гр. София, 08.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 20 състав,** в публично заседание на 09.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1537** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/, във вр. чл.171, т.1, б.”б” от Закона за движение по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на К. И. С. - [населено място], [улица], № 54, вх.”В”, ап. № 38, чрез процесуален представител адв. Св.З., срещу Заповед № АК 2195/03.01.2014 г., издадена от ВНД Началник отдел „Пътна полиция”-СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.1, б.”б” ЗДвП „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца”.

В жалбата се поддържа, че оспорената заповед е нищожна, като издадена от некомпетентен органи при неспазванена установената от закона форма.Твърди се, че е нарушен материалния закон, както и че са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Релевира се довод, че наложеното наказание е явно несправедливо и не отчита наличието на смекчаващи обстоятества.

Ответникът не се явява, не се представлява и не взема становище по жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

Съдът, след като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, доводите и становищата на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

На 30.12.2013 г. жалбоподателят е управлявал л.а. марка „А.” с д.к. [рег.номер на МПС] по [улица]в посока от [улица]към [улица]. Спрян е за проверка от

полицейските органи, тестван е с техническо средство Алкотест Дрегер, при което е установено количество алкохол в кръвта 0,80 промила. Съставен е АУАН № 311719/30.12.2013 г. В 15,35ч. на С. е връчен талон за медицинско изследване № 0369262/30.12.2013 г., съгласно който следва да се яви в I градска болница до 16,10 ч. Жалбоподателят се е явил в МБАЛ „Св.А.”-С. АД в 16,25 ч., видно от протокол за медицинско изследване, издаден от д-р Д.Т.. Лабораторното изследване на кръвта на жалбоподателя по газхроматографския метод показва наличие на алкохол 0,4 промила, съгласно Протокол за химическа експертиза № 11/02.01.2014 г. Въз основа на съставения АУАН на 03.01.2014 г. ответникът издава оспорената заповед № АК 2195, с която на основание чл.171, т.1, б.”б” ЗДвП налага ПАМ „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца”.

При така установените факти съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима като подадена в законоустановения четиринадесетдневен срок по чл.149, ал.1 АПК от лице, имащо правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на обжалване административен акт.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл.172, ал.1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 4, т. 5, буква "а" и т.6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност, които служби по аргумент от нормата на чл.165, се определят от Министъра на вътрешните работи. По делото е представена и приета като доказателство Заповед № Із-1741/ 28.08.2012г. на Министъра на вътрешните работи за определяне /упълномощаване/ на длъжностните лица за издаване на заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по ЗДвП, сред които в т.2 са посочени ръководителите на службите за контрол по Закона за движение по пътищата, определени в т.1, а именно – Областните дирекции на Министерство на вътрешните работи и Столична дирекция на вътрешните работи, или оправомощени от тях длъжностни лица. Със Заповед № Із-11783/17.09.2012 г., издадена от Директора на СДВР са определени длъжностните лица, оправомощени да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл.171 т.1, 2, 4, 5 буква „а” и т.6 от ЗДвП, сред които е и началник отдел „Пътна полиция” в СДВР.

На основание 168, ал.1 ЗДвП, във вр. чл.172, ал.1 ЗДвП съдът намира, че оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен орган в рамките на делегираните му правомощия по издаване на заповеди за прилагане на принудителни административни мерки. Същата е мотивирана и е в изискуемата от закона писмена форма. Съдът намира за неоснователно оплакването за нищожност на оспорения индивидуален административен акт поради липса на материална компетентност. Наведеното основание от жалбоподателя в тази насока е, че приложената Заповед № Із-1741/ 28.08.2012г. е издадена от Ц. Ц., докато новият министър Цв.Й. не е издавал такава заповед, с която да делегира правомощия за осъществяване контрол по ЗДвП.

Този довод е неправилен. Правомощията с цитираната заповед са делегирани не с оглед личността на издалия заповедта, а съобразно заеманата от него длъжност. След като заповедта не е изрично отменена тя е в сила и поражда визираните в нея правни последици.

Съгласно чл. 171, т. 1, б.”б” от ЗДвП временно се отнема свидетелството за правоуправление на водач, който управлява моторно превозно средство с

концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско изследване или с техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или е под въздействието на друго упойващо вещество до решаване въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца. Съгласно същия текст на закона при наличие на медицинско изследване от кръвна проба по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Чл.174, ал.4 ЗДвП постановява, че редът, по който се установява употребата на алкохол или друго упойващо вещество, се определя от министъра на здравеопазването, от министъра на вътрешните работи и от министъра на правосъдието – това е Наредба № 30 от 27 юни 2001г. за реда за установяване употребата на алкохол или друго упойващо вещество от водачите на моторни превозни средства. Следователно определящи са само тези стойности на лабораторните изследвания, които са извършени съобразно изискванията на гореспомената наредба. В чл.3, ал.3 от Наредба № 30/2001 г. е посочено, че длъжностното лице от службите за контрол връчва на водача срещу подпис талона за медицинско изследване, като вписва: лечебното заведение, в което той следва да се яви и срока на явяването - до 45 минути, когато нарушението е извършено на територията на населено място, в което се намира лечебно заведение, и до 120 минути - в останалите случаи. Т. за медицинско изследване на кръвта е връчен на жалбоподателя на 30.12.2013 г. в 15,35 ч. като с оглед близостта до МБАЛ „Св.А.”-С. АД е определен срок за явяване до 16,10 ч. От представения протокол за медицинско изследване се установява,че жалбоподателят се е явил и му е взета кръвна проба на същия ден в 16,25 ч. – т.е. не само след определения от полицейския служител срок, но и след допустимите по наредбата 45 минути. Не са посочени или представени доказателства от жалбоподателя, че е била налице обективна невъзможност да спази законоустановения срок.

С оглед гореизложеното съдът намира, че изследваната кръвна проба не отговаря на изискванията на Наредба 30/2001 г., респ. на чл. 171,т.1,б.”б” във вр. чл.174, ал.4 ЗДвП, поради което установените стойности в протокола за химическа експертиза не са определящи и не следва да се вземат предвид.

Оплакването за несправедливост на наложеното наказание не следва да се разглежда от съда, тъй като то е предмет на друго производство, а принудителните административни мерки не са административни наказания.

Неоснователни са и оплакванията на жалбоподателя за допуснати процесуални нарушения. Фактическата обстановка в оспорената заповед е установена въз основа на допустими доказателствени средства, като изрично е посочено, че АУАН е неразделна част от заповеда за прилагане на ПАМ. Актът за установяване на административно нарушение е констативен акт и е допустимо доказателствено средство в производството по реда на АПК, тъй като отговаря на изискването на чл. 42 от ЗАНН. Д. на жалбоподателя за нарушение на чл.40, ал.1 ЗАНН поради съставянето на АУАН в присъствието на само един свидетел, а не поне двама, е неоснователен. Законът изисква АУАН да бъде съставен в присъствието на нарушителя и свидетелите, които са присъствували при извършване или установяване на нарушението. Няма изискване относно броя на свидетелите.

Неоснователно е и оплакването за допуснато процесуално нарушение поради неотразяване в АУАН на възрастта на нарушителя, тъй като такова изискване няма въведено в чл.42 ЗАНН.

Посоченото в жалбата различие в номера на дрегера в АУАН и НП не следва да се

обсъжда от настоящия състав на съда, тъй като законосъобразността на НП е предмет на друго производство.

Въз основа на гореизложеното съдът намира, че обжалваната заповед се явява законосъобразна като постановена при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с процедурните правила, поради което жалбата се явява неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 172 ал. 2 от АПК,Административен съд София-град,Първо отделение,20 състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на К. И. С. срещу Заповед № АК 2195/03.01.2014 г., издадена от ВНД Началник отдел „Пътна полиция”-СДВР, с която е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ по чл.171, т.1, б.”б” ЗДвП „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство до решаване въпроса за отговорността, но за не повече от шест месеца”.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните чрез препис от съдебното решение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: